

слизової оболонки очей, ротової порожнини та гарячкою» – 'корь, 'кор, 'корі, 'кир, крас'нуха, 'висипка, 'сипка, 'сип, 'осипка; **скарлатина** – скарла'тин, шкарля'тина, шкарла'тина, шкарлі'тина, шкарле'тина, 'задавка, кра'снухат та ін.

Отже, досліджений лексичний матеріал засвідчує певну морфологічну і словотвірну діалектну відмінність, зумовлену, з одного боку, впливом суміжних мов, а з іншого – відсутністю чітких і стабільних контурів діалектної норми. Номінація назв хвороб відображає вузькі локальні особливості досліджуваного регіону, поєднує слов'янські і неслов'янські елементи, зумовлені поліетнічним складом населення Буковини.

Зорій Н.І.

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ СТУДЕНТІВ

Кафедра психології та філософії

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Актуальність теми обумовлена тим, що формування власної національної ідентичності є одним з найважливіших мотиваційних чинників поведінки, оскільки він забезпечує солідарність та співіснування нації і яка своєю чергою наділена такими джерелами саморозвитку та самозбереження, яких не має жодна інша спільнота.

Національна ідентичність – широкий комплекс індивідуальних і міжособистісних зв'язків та історичних явищ, який становить основу самоідентифікації окремих осіб та груп людей певної нації як самобутньої спільноти, що має свою історію, територію, мову, культуру, міфи, традиції, об'єкти поклоніння, національну ідею.

Метою нашого дослідження є визначення проблеми національної ідентичності студентів та її формування на тлі нинішніх історичних подій в Україні.

В нашому дослідженні ми поставили завдання актуалізувати сутність національної ідентичності як основу національної консолідації та майбутнього розвитку держави і формування українського суспільства, окреслити в загальних рисах особливості національної ідентичності студентів за результатами опитування.

Найбільш актуальними з огляду на дослідження національної ідентичності були праці Б. Андерсона, У.Бека, Г. Блюмера, А. Вільсона, Т. Мітчела тощо. З вітчизняних досліджень можна назвати багатьох громадських та політичних діячів, а також письменників, поетів, а не тільки науковців в галузі психології та педагогіки, зокрема: І.Дзюба, М. Жулинський, О. Забужко тощо. Ця проблема обговорювалася у працях В. Андрущенко, Л. Губерського, В. Кременя, В. Крисаченка, Л. Нагорної тощо.

Національна ідентичність походить від почуття приналежності до певної спільноти і включає в себе когнітивні, оцінювальні та емоційні параметри, як на індивідуальному так і на соціальному рівні. А це дозволяє ідентифікувати себе з особливостями, котрі пов'язані з українською нацією та регулюють поведінку індивідуума. І при цьому не втрачати безперервний емоційний зв'язок з нацією, опираючись на вироблену попередниками систему переконань, уявлень та цінностей (В. Каспрук). Втрата ідентичності, в тому числі і національної, проявляється в таких явищах, як: відчуження, деперсоналізація, аномія, маргіналізація, психічні патології, рольові конфлікти, девіантна поведінка тощо (Б. Явір Іскра).

Вирішальними етапом становлення національної ідентичності особистості є юнацький вік, зокрема навчання у вищому навчальному закладі, коли молода людина перебуває на піку активної інтелектуальної діяльності.

Отже, проведення аналізу національної ідентичності дає можливість зробити висновок щодо значення національної ідентичності у становленні та формуванні особистості, відповідно саме студентський вік є сенситивним періодом розвитку національної ідентичності особистості, яка виявляється в позитивному ставленні студентів до представників своєї нації й толерантному ставленні до інших націй, що є особливо необхідним в мультикультурному просторі БДМУ, який здійснює підготовку майбутніх

медиків українських та іноземних громадян. Заходи з національно-патріотичного та громадянського виховання є активною формою розвитку національної ідентичності майбутньої еліти у галузі медицини та фармації.

Івашук А.С.
РИСИ ЛІТЕРАТУРНО-МЕДИЧНОЇ ІНТЕРМЕДІАЛЬНОСТІ
У СУЧАСНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ РОМАНІ
(НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ М. де КАРАНГАЛЬ «ЛАГОДИТИ ЖИВИХ»)

Кафедра іноземних мов
Вищий державний навчальний заклад України
«Буковинський державний медичний університет»

Наше дослідження присвячене вивченню рис літературно-медичної інтермедіальності у новітньому французькому романі на матеріалі роману Мейліс де Карангаль «Лагодити живих» (*“Réparer les vivants”*, 2013). Актуальність теми обумовлена її приналежністю до новітніх літературознавчих та культурологічних досліджень в загальному та зокрема досліджень художнього дискурсу.

Матеріалом дослідження служить роман сучасної французької письменниці Мейліс де Карангаль «Лагодити живих», сюжетом та головним героєм якого є серце, яке може врятувати життя. У центрі сюжету молодий серфінгіст, який повертаючись із моря потрапляє в автомобільну аварію, внаслідок якої він опиняється в реанімаційному відділенні лікарні в Гаврі. Не дивлячись на його критичний стан, лікарі роблять усе можливе, але не дають ніяких гарантій. Звістка про смерть — найстрашніше, що тільки можуть почути батьки, і саме це випадає на долю матері та батька Симона. Лікарі пропонують їм подумати про донорство органів, адже можливо органи їхнього сина ще можуть врятувати чиесь життя.

Відповідно до визначення Н. Тішуніної, інтермедіальністю є смислова взаємодія різних видів мистецтв в єдиному художньому цілому, а також взаємодія наукового і художнього дискурсів у мистецтві. Передовсім літературно-медична інтермедіальність у романі виявляється на рівні присутності лексико-семантичного поля медицини (*un coeur, les cages thoraciques, les fibres musculaires, les bronches, oxygéner le sang, un organ incarcéré, être inconscient, les comas opaques, la diurèse* та ін.). Окрім того присутні епізоди із описом або розмовами медичних книг, журналів та ін. (*“...de rares livres dont on peut lire les titres <...> : les deux tomes de L’homme devant la mort de Philippe Ariès, La sculpture du vivant de Jean Claude Ameisen en collection Points Sciences, un livre de Margaret Lock à couverture bicolore illustrée d’un cerveau Twice Dead. Organ Transplants and the Reinvention of Death, un numéro de la Revue neurologique de 1959...”*).

Підкреслимо, що людське серце у сюжеті роману набуває особливого значення. Серце за сюжетом роману є органом, який має особливу владу над людиною: *“Ce qu’est le cœur de Simon Limbres, ce cœur humain, depuis que sa cadence s’est accélérée à l’instant de la naissance quand d’autres cœurs au dehors accélèrent de même, saluant l’événement, ce qu’est ce cœur, ce qui l’a fait bondir, vomir, grossir, valser léger comme une plume ou peser comme une pierre, ce qui l’a étourdi, ce qui l’a fait fondre – l’amour...”*. У цьому епізоді бачимо зміну означеного артикля на вказівний займенник (*le cœur* → *ce cœur*), що може говорити про певне уособлення людського серця, як окремого важливого організму. Окрім того, у реченні наявний асиндетон із фонетичним повторенням закінчення *-ir*, що також вказує на зростання емоційної напруги.

Кульмінацією твору є детальний опис хірургічної операції із пересадки серця Симона дівчині Клер, яка не зможе зберегти життя без пересадки здорового серця: *“Les chirurgiens commencent à présent un long travail de couture : ils œuvrent à reconnecter le cœur en procédant de bas en haut, de manière à l’ancrer en quatre points – l’oreillette gauche du receveur est cousue à la partie complémentaire de l’oreillette gauche du cœur du donneur...”*. Таким чином, серце Симона рятує її життя.